

tydeligt Arbejde. Jeg kunde ogsaa tænke mig, at man ved Hjælp af dette Udvalg kunde naa til en Forbedring af det Resultat, som foreligger, det vilde jeg naturligvis hilse med Glæde. Alligevel mener jeg, det kunde være rigtigt at nævne nogle Enkeltheder paa det nuværende Tidspunkt. Der staar f. Eks. i § 2 om Oprykningsbestemmelserne, at en Elev ikke kan rykke op til sidste Klasse, medmindre han har bestaaet den afsluttende Prøve for den mellemste Klasse og Oprykningsprøven til ældste Klasse. Jeg maa tilstaa, at jeg forstaar ikke bedre, end at Oprykningsprøven fra mellemste Klasse til ældste er første Del af den egentlige Prøve, og at altsaa denne maa være tilstrækkelig til Optagelsen (*K. M. Klausen*: Nej!). Det synes altsaa at være delt her, med andre Ord, at nogle Fag skulle være afsluttende og andre ikke — det maa jo være Meningen. Men hvorledes nogle af Fagene kunne blive afsluttende, naar nogle af dem ikke ere tilstrækkelige til Oprykning, forstaar jeg ikke. Hvis jeg skal faa en bestemt Mening ud deraf, maa det være den, at de afsluttende Fag ere kun gyldige, for saa vidt Oprykningsprøven bestaar, men hvis det er Meningen, hvad jeg tror, maa det staa der, men det staa der ikke ubetinget. Her er det delt, og derved forhindres jo ikke, at den ene Prøve kan være gyldig, uden at den anden er det.

I § 6 er der en Bestemmelse, som ogsaa findes nu, nemlig at Seminariet skal skønne om Elevens Modenhed ved Indstillingen. Denne Bestemmelse tillægger jeg stor Betydning, thi det er det væsentligste Baand, Seminariet har paa Eleverne, og hvorved det sikrer sig, at de følge den regelmæssige Undervisning. I § 7 indeholdes alle de Bestemmelser, som behandle selve den afsluttende Eksamen, og da jeg har berørt dette Spørgsmaal og har antydnet min Opfattelse deraf, nemlig at man som Hovedregel skal holde paa Censurkommissionen i Modsætning til Eksamenkommissionen, skal jeg ikke her komme videre ind paa dette, men nøjes med at sige, at jeg finder det overmaade heldigt, at Genstandene for Eksaminationen bestemmes forud af Censorerne efter Samraad med Lærerne saaledes, at der ikke gives Lærerne frit Spillerum. Der er i ethvert Pensum altid Dele, som ere vanskeligere end andre. Jeg antager imidlertid, at det paa Seminarierne har været som paa de fleste andre Skoler, at man deler Fagets Pensum i Hovedspørgsmaal, og at Eleverne

saa trække det, hvori de skulle eksamineres, og det er da lidt af et Held, om man trækker et lettere eller et sværere Spørgsmaal. Men paa dette kan der nok bødes noget ved en saadan Forhandling mellem Eksaminator og Censor, idet man paa den samme Seddel kan opstille forskellige Spørgsmaal af det læste Pensum, hvori der skal eksamineres.

Ogsaa § 8 vil jeg omtale med et Par Ord. Denne Paragraf indeholder en Deling af Privatseminarierne i to forskellige Klasser saaledes, at den første Klasse kun faar en ringere Del af Statsstilsuddet, medens den anden Kategori faar en betydelig større Del deraf. Den første Kategori kan ikke selv eksaminere eller afholde Eksamen, men maa lade sine Elever møde enten paa et Statsseminarium eller paa et anerkendt Privatseminarium til Eksamen. Skønt det ikke staar her, vil jeg antage, at de Elever, der skulle møde paa et andet Seminarium, blive eksaminerede af dette Seminariums Lærere. Eller er det Meningen, at Lærerne fra det Privatseminarium, der ikke selv maa afholde Eksamen, skulle følge med og eksaminere dem paa det andet Seminarium? Det er et Spørgsmaal, som staar aabent. Jeg gaar som sagt ud fra, at Meningen er, at de blive eksaminerede af det Seminariums Lærere, hvor de indstille sig til Prøve. Jeg finder det meget naturligt, at man har sat en Grænse ved nogle Aars Virksomhed med et vist Antal Dimittender for derved at slaa fast, at dette nye private Seminarium, der nu har faaet Lov at uddanne Elever og har faaet en vis Del i de Goder, Staten yder paa dette Omraade, skal yde betydelig mere Garanti for at faa den fulde Anerkendelse og dermed Ret til selv at afholde Eksamen. Det, man maa se at naa til, og som man formentlig vil kunne naa ved § 8, er, at for Fremtiden kunne ikke andre optræde som Seminarieforstandere end saadanne Folk, der i det mindste have den Uddannelse, som fordres til at være Folkeskolelærer.

Naar jeg derefter kommer til den gamle § 9, maa jeg sige, at det undrer mig noget, at man ikke har pillet en Smule ved den. Jeg skønner ikke rettere, end at det, den tilsigter, i Virkeligheden kan naas tilstrækkeligt ved § 2. Det er jo en Undtagelsesparagraf, hvorefter man kan blive fritagen for en Del af Uddannelses-tiden, ja, næsten for den hele. Denne Paragraf har vel nærmest til Hensigt at skabe Adgang for Akademikere, der have taget en eller anden akademisk Grad, men